

lignende Regler som her i Landet. Vi medtage derhos forskellige Oplysninger om andre Apotekervæsenet i disse Lande vedrørende Forhold, som vel ikke have Betydning for „Ufløsningsspørgsmaalet“, men som kunne have Interesse med Hensyn til de øvrige Spørgsmaal, som foreligge til Behandling i nærværende Betænkning.

Det er naturligt særlig at dvæle ved Forholdene i **Sverig**, hvor man, som det vil være bekendt, er naaet til et bestemt Resultat, idet man der alt for en Aarrække fiden har begyndt med og for Tiden er midt i Arbejdet med Ufløsningen af de reelle Bevillinger.

Privilegierne paa de fra gammel Tid i Sverig bestaaende saakaldte Stamapoteker vare vistnok fra første Færd egentlig kun rent personlige, men bleve efterhaanden faktisk gjort til Genstand for Handel. De ledende Myndigheder saa igennem Tjngre hermed, og tilsidst vandt denne Fremgangsmaade en Slags Hævd. De høje Priser, hvortil Privilegierne jævnlig bleve drevne op, gav Anledning til flere Forslag om gennem en Amortisation af Privilegieværdierne at omdanne Privilegierne til strengt personlige; men først i 1873 lykkedes det at gennemføre en saadan Ordning efter det allerede i 1836 af Apoteker Forskåll foreslaaede System, hvis Grundtræk i Korthed ere følgende:

Man lader Privilegieejerne danne en Kreditforening, som udsteder Obligationer med Hypotek i Apotekerne. Den ved Salget af disse Obligationer indkommende Sum anvendes til Betaling af Privilegiernes Værdi efter særlig Burdering. Privilegiet er dermed indløst og bortgives fremtidig som personligt Privilegium af Staten, medens Indløsningssummen forrentes og amortiseres af de nye Privilegiehavere indenfor en vis Tidsfrist ved bestemte aarlige Afgifter. Den hidtilværende Indehaver af Privilegiet har Fortrinsret til paa ny at overtage det indløste Privilegium.

Samtidigt med en kongelig Kundgørelse af 9de September 1873, som bestemte, at Retten til at sælge eller paa anden Maade overdrage Apotekprivilegier til private skal ophøre ved Udgangen af Maret 1920, blev der givet kongelig Sanktion paa Statutterne for en Amortisationsfond for Apotekprivilegier. Interessenter i denne Fond skulde alle de Ejere af saakaldt salgbare Privilegier blive, der inden Udgangen af 1874 ved Anmeldelse til Apotekerforeningens Bestyrelse begærede disse indløste, for saa vidt den Ansættelse af Privilegiets Værdi (Inventarium m. m. ikke indbefattet), som ledsagede denne Begæring, godkendtes af Taksationskommissionen, eller vedkommende ikke inden en Maaned protesterede mod en eventuel Medsættelse af Værdien fra Kommissionens Side. Fonden skulde træde i Virksomhed, saa snart der var anmeldt Interessenter for mindst 1 Million Kroner. Paa dette Tidspunkt skulde da Apotekerforeningens Bestyrelse sammentalde Interessenterne for at organisere Fonden og foretage Valg af Bestyrelse m. m. Bestyrelsen, der skulde have Sæde i Stockholm, skulde bestaa af 5 Medlemmer, hvoraf 1 tilforordnet af Kongen og 4 valgte af Interessenterne. Taksationen af Privilegierne skulde besørges af Taksationskommissioner, hver bestaaende af 3 Medlemmer, der fik Diæter og Rejssegodtgørelse af Fonden: en legitimeret Væge, som af Sundhedskollegiet blev valgt for hvert Den eller andet passende Omraade, en